

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 1808/19
21.08.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Николић, председника већа, Александра Ивановића и Предрага Васића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог "АА", чији је пуномоћник адвокат АБ1, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П1.бр.223/16 од 11.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.08.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П1.бр.223/16 од 11.02.2019. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1.бр.223/16 од 11.02.2019. године, ставом првим изреке поништено је као незаконито решење туженог бр.ХР188/16 од 26.02.2016. године и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке одбачен је тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се обавезе тужени да тужиоца врати на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 168.750,00 динара у року од 8 дана од дана достављања пресуде, под претњом извршења.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је у ставу првом и трећем изреке, из свих разлога прописаних одредбом члана 373 ЗПП, са предлогом као у жалби.

Тужилац је поднео одговор на жалбу туженог.

Испитујући правилност побијане пресуде у ожалбеном делу у границама овлашћења из одредбе члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11...), Апелациони суд је нашао:

- жалба туженог није основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка које су биле или могле бити од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужилац је код туженог засновао радни однос дана 21.03.2008. године на пословима сервисера – санитаризера, а тужени је тужиоцу дана 12.02.2016. године уручио опомену о постојању разлога за отказ Уговора о раду бр.ХР 134/16 од 10.02.2016. године, која опомена је упућена на основу члана 179а тачка 3 Закона о раду и у којој је наведено да је основ за отказ уговора о раду запосленом да је запослени учинио непоштовање радне дисциплине прописане Законом о раду и општим актом послодавца. Чињенице и докази који указују на то да су се стекли услови за постојање разлога за отказ уговора о раду односе се на догађај од 12.01.2016. године, приликом кога је тужилац одбио да обави санитаризацију апарата код клијента туженог “М-art design”, који је изјавио притужбу на рад тужиоца. Тужилац је био упознат са овом притужбом и потврдио да због приватног спора са клијентом туженог, није желео да клијенту уради санитаризацију. Наведени клијент је због наведеног отказао услуге туженог, због чега је тужени трпео штету. Утврђено је да је наведеним понашањем запослени учинио непоштовање радне дисциплине из члана 179 став 3 тачка 1 и тачка 8 Закона о раду. Послодавац је запосленом оставио рок од 8 дана од дана достављања овог упозорења да се писмено изјасни о наводима из овог упозорења. Даље, утврђено је да је на основу члана 192 став 1 и члана 179 став 2 тачка 1 и тачка 5 решењем о отказу Уговора о раду бр.ХР188/16 од 26.02.2016. године тужени тужиоцу отказао уговор о раду због непоштовања радне дисциплине прописане Законом о раду и општим актом послодавца, те да радни однос тужиоца престаје даном достављања овог решења. Као разлог за отказ уговора о раду наводи се догађај од 12.01.2016. године, који је наведен и у опомену о постојању разлога за отказ уговора о раду. Даље, у истом решењу констатовано је да је тужиоцу дана 12.02.2016. године достављено писмено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиоца и поништио као незаконито решење туженог бр.ХР188/16 од 26.02.2016. године, односно одлучио

као у делу става првог изреке ожалбене пресуде.

Своју одлуку првостепени суд је засновао на правилној оцени свих изведених доказа који се наводима у жалби туженог не доводе у сумњу и у образложењу пресуде дао јасне и довољне разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд.

Одредбом члана 179а став 1 тачка 3 Закона о раду прописано је – да послодавац може запосленом за повреду радне обавезе или непоштовања радне дисциплине у смислу члана 179 став 2 и 3 овог закона, да ако сматра да постоје олакшавајуће околности или да повреда радне обавезе, односно непоштовање радне дисциплине није такве природе да запосленом треба да престане радни однос, уместо отказа уговора о раду изрећи опомену са најавом отказа у којој се наводи да ће послодавац запосленом отказати уговор о раду без поновног упозорења из члана 180 овог закона, ако у наредном року од 6 месеци учини исту повреду радне обавезе или непоштовања радне дисциплине.

Одредбом члана 180 Закона о раду прописано је – да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179 став 2 и 3 овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 8 дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У упозорењу из става 1 овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење. Упозорење се доставља запосленом на начин прописан за достављање решења о отказу уговора о раду из члана 185 овог закона.

Нису основани жалбени наводи туженог да је побијана одлука заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, а из разлога што је према стању у списима предмета првостепени суд све чињенице од значаја за оцену основаности тужбеног захтева потпуно и правилно утврдио и на тим чињеницама засновао своју одлуку.

Наиме, у конкретном случају, првостепени суд је поуздано и детаљно утврдио све одлучне чињенице за оцену основаности тужбеног захтева, а пре свега да тужени није испоштовао своју законску обавезу да тужиоца писмено упозори у смислу члана 180 Закона о раду на постојање разлога за отказ уговора о раду у прописаној форми, због чега само решење о отказу уговора о раду од 26.02.2016. године не може опстати као законито, те је морало бити поништено, односно одлучено је као у ставу првом изреке ожалбене пресуде. Правилно је првостепени суд нашао да опомена од 10.02.2016. године која је тужиоцу уручена дана 12.02.2016. године не представља упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у смислу члана 180 Закона о раду, из разлога што се и тужени у уводу саме опомене позива на члан 179а став 3 Закона о раду.

Како у конкретном случају тужени тужиоцу није доставио упозорење за постојање разлога за отказ уговора о раду у прописаној форми, то решење о отказу уговора о раду од 26.02.2016. године није законито, због чега је као правилна потврђена одлука првостепеног суда из става првог изреке ожалбене пресуде.

Како је побијано решење о отказу уговора о раду поништено као незаконито, то је сходно одредби члана 191 став 1 Закона о раду правилно обавезан тужени да тужиоца врати на рад.

Цењени су и остали наводи жалбе туженог, али овај суд налази да нису од одлучног значаја јер се њима не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања и правилна примена материјалног права, а тужени у жалби понавља наводе које је истицао у првостепеном поступку и који су били предмет брижљиве оцене првостепеног суда због чега их овај суд посебно не образлаже.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка из става трећег изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 ЗПП.

Одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, обзиром да тужени није успео у поступку по жалби.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка -за састав одговора на жалбу одбијен је као неоснован јер ови трошкови нису били нужни за вођење ове парнице.

С обзиром на изложено, на основу члана 390 и 165 став 1 ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11...), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Зорица Николић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић